

Μμ, μῦ, τό, άκλιτο, το δωδέκατο γράμμα του ελλ. αλφαβ.· ως αριθμητικό, **μ'** = 40, αλλά **μ** = 40.000. **I.** Το **μ** είναι το χειλικό υγρό σύμφωνο, που αντιστοιχεί στο **β**. **II.** μεταβολές: **1.** στις Αιολ. και Λακων. σε **π**, όπως *πεδά* αντί *μετά*· **2.** στις Αττ. και Δωρ. σε **ν**, όπως *νιν* αντί *μιν*· ομοίως στην Λατ. *ne, num*= *μή, μῶν*· **3.** το **μ** διπλασιάζεται: **α)** στα ποιητ. κείμενα σε σύνθετες λέξεις, όπως *άμμορος, φιλομμειδής*· και μετά από αύξ., όπως *έλλαβον, έμμορα*. **β)** στην Αιολ., όπως *άμμες, ύμμες, έμμί*, αντί *ήμεις, ύμεις, είμί*· **4.** το **μ** προστίθεται: **α)** σε αρχή λέξης, όπως *μία, μόσχος* αντί *ία όσχος*. **β)** στη μέση λέξης για τη διευκόλυνση της προφοράς, όπως *όμβριμος* αντί *όβριμος, τύμπανον* αντί *τύπανον*, κ.λπ., ιδίως μετά από αναδιπλ., όπως *πίμπλημι* αντί *πίπλημι*· μετά από *στερητικό α-*, όπως *άμβροτος* αντί *άβροτος*.

μ' I. με απόστροφο αντί *με*. **II.** σπανίως αντί *μοι*, σε Όμηρ.

μά[α], μόριο που χρησιμ. σε έντονες διαμαρτυρίες και όρκους, ακολουθ. από αιτ. της θεότητας ή του πράγμ. όπου και απευθύνεται· δεν είναι καθαυτό ούτε καταφατικό ούτε αποφατικό, λαμβάνει ωστόσο την αντίστοιχη ιδιότητα όταν προτάσσεται *ναί ήού*, ή από τα συμφραζόμενα. **I.** *ναί μά...*, σε κατάφαση, *ναί μά τότε τό σκήπτρον*, σε Ομήρ. Ιλ. *ναί μά Δία, ναί μά τόν Δία*, σε Αριστοφ. Πλάτ. **II.** *ού μά...*, σε άρνηση, *ού μά Ζήνα*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ού τοι μά τούς δώδεκα θεούς*, σε Αριστοφ. **III.** στην Αττ. το **μά** χρησιμοποιείται συχνά μόνο του, κυρίως με αρνητική έννοια, *μά τόν Άπόλλω*, σε Ευρ.· σε απαντήσεις, υποδηλώνεται άρνηση, *ούκ αυ' μ' έάσεις*; (απάντ.) *μά Δί'* (δηλ. *ούκ έάσω*), σε Αριστοφ. **IV.** το όνομα της θεότητας συχνά παραλείπεται *ναί μά τόν, ού μά τόν*, σε Πλάτ.

μά, συντετμ. Δωρ. τύπος αντί *μάτηρ*, *μά γα* αντί *μητερ γη*, σε Αισχύλ.· *μά, πόθεν άνθρωπος*, σε Θεόκρ.

μαγάδιον, τό, υποκορ. του *μαγάς*, σε Λουκ.

μάγαδις, ή, γεν. *μαγάδιδος*, δοτ. *μαγάδει* ή *μαγάδι*, αιτ. *μάγαδιν*· μάγαδις, είδος άρπας με είκοσι χορδές, σε Κωμ. (ξένη λέξη).

μάγας, -άδος[α], ή, *καβαλάρης* (εξάρτημα που ανυψώνει τις χορδές) της κιθάρας, Λατ. *pons*.

μαγγάνευμα, -ατος, τό, εξάρτημα ταχυδακτυλοουργού· πληθ., ταχυδακτυλοουργίες, οφθαλμικές απάτες, σε Πλάτ.

μαγγάνεω (μάγγανον), μέλ. -*σω*, χρησιμοποιώ γητειές ή φίλτρα, λέγεται για την Κίρκη, σε Αριστοφ.· εξαπατώ, χρησιμοποιώ τεχνάσματα, σε Δημ.

μάγγανον, τό, κάθε μέσο για την άσκηση γητειάς ή μαγείας, (μαγικό) φίλτρο (άγν. προέλ.).

μάγεια, ή (μαγεύω), η θεολογία των Μάγων, σε Πλάτ.

μάγειρειον, τό (μάγειρος), **1.** εστιατόριο, Λατ. *porōna*, σε Αριστοφ., Βάβρ. **2.** το μέρος όπου ζούσαν οι δημόσιοι μάγειροι, το (οικοδομικό) τετράγωνο των μαγείρων, σε Θεόφρ.

μάγειρεύω, μέλ. -*σω*, **I.** είμαι μάγειρας, μαγειρεύω κρέας, σε Θεοφρ. **II.** είμαι *χασάπης*, σε Βάβρ.

μάγειρικός, -ή, -όν (μάγειρος), κατάλληλος για μάγειρα ή για μαγειρική, σε Αριστοφ. κ.λπ.· ή *μαγειρική τέχνη*, η τέχνη της μαγειρικής, σε Πλάτ.· επίρρ. -*κώς*, με τον τρόπο ενός μάγειρα ως πραγματικού «καλλιτέχνη», σε Αριστοφ.

μάγειρος[α], ό, **I.** μάγειρας, σε Ηρόδ., Αττ. **II.** *χασάπης*, σε Ευρ. [προέρχεται από √*ΜΑΓ* του **μάσσω** (βλ. αυτ.), καθώς το ψήσιμο του ψωμιού ήταν έργο του αρχαίου μάγειρα].

μάγευμα, -ατος, τό (μάγεύω), μαγικό τέχνασμα· στον πληθ., γητειές, μάγια, σε Ευρ.

μᾶγεύς, -έως, ὁ (μάσσω), αυτός που ζυμώνει ψωμί, σε Ανθ.

μᾶγεύω (Μάγος), μέλ. -σω, **I.** είμαι μάγος, χρησιμοποιώ μαγικά τεχνάσματα, σε Πλούτ. · με σύστ. αντ. *μέλημαγεύω*, τραγουδώ μαγικά τραγούδια ως μέρος μιας τελετουργίας, σε Ευρ. **II.** μτβ., επικαλούμαι την εμφάνιση κάποιου με μαγικά τεχνάσματα, σε Ανθ.

μᾶγικός, -ή, -όν, προορισμένος για μάγους ή μαγεία, σε Πλούτ.

Μάγνης, -ητος, ὁ, I. Μαγνήσιος, κάτοικος της Μαγνησίας στη Θεσσαλία, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ. · κάτοικος της Μαγνησίας στη Λυδία, σε Ηρόδ., κ.λπ. · θηλ.

Μάγνησσα, σε Θεόκρ. · επίθ. **Μαγνητικός, -ή, -όν**, αυτός που προέρχεται από τη Μαγνησία, σε Αισχύλ. · θηλ. *Μαγνήτις, -ιδος*, σε Πίνδ. **II.** *Μαγνήτις λίθος, ή*, μαγνήτης, σε Πλάτ.

Μάγος[ᾱ], -ου, ὁ, 1. Μάγος, αυτός που ανήκει στη Μηδική φυλή των Μάγων, σε Ηρόδ. **2.** κάποιος από τους σοφούς της Περσίας που ερμήνευαν τα όνειρα, στον ιδ. **3.** κάθε γητευτής ή μάγος, και με αρνητική έννοια, απατεώνας, αγύρτης, σε Σοφ., Ευρ. κ.λπ. · το θηλ., σε Ανθ. (περσική λέξη).

μᾶγο-φόνια, τά (*φένω), σφαγή Μάγων, περσική γιορτή, σε Ηρόδ.

μᾶδᾶρός, -ά, -όν (μαδάω), υγρός, πλαδαρός · φαλακρός, σε Ανθ.

μᾶδάω, μέλ. -ήσω, είμαι πλαδαρός · είμαι φαλακρός, σε Αριστοφ.

μᾶδδα, ή, Δωρ. αντί *μᾶζα*.

μᾶδικεῖν[ᾱ], κράση του *μῆ ἀδικεῖν*.

***μαδός, -ή, -όν**, ρίζα του *μαδάω, μαδαρός*.

μᾶζα, ή (μάσσω), γλυκιά πίτα από κριθάρι, σε Ηρόδ., Ησίοδ., Αττ.

μαζίσκη, ή, υποκορ. του *μᾶζα*, γλύκισμα από κριθάρι, σε Αριστοφ.

μαζο-νόμος, ὁ (νέμω), πιατέλα για σερβίρισμα γλυκίσματος από κριθάρι, σε Οράτ.

μᾶθεῖν, απαρ. αορ. β' του *μανθάνω*.

μάθημα, -ατος, τό (μανθάνω), · **I.**αντικείμενο μάθησης, μελέτη μαθήματος, σε Ηρόδ., Σοφ., κ.λπ. **II.** μάθηση, γνώση, επιστήμη, συχνά σε πληθ., σε Αριστοφ., Θουκ., κ.λπ. · ιδίως λέγεται για τις μαθηματικές επιστήμες, σε Πλάτ., κ.λπ.

μᾶθημᾶτικός, -ή, -όν, I.διατεθειμένος για μάθηση, σε Πλάτ. **II. 1.** αυτός που ανήκει ή ταιριάζει στα μαθηματικά, *μαθηματικός, ὁ*, μαθηματικός (επιστήμονας), σε Αριστ. · *τὰ μαθηματικά*, τα μαθηματικά, η μαθηματική επιστήμη, στον ιδ. **2.** αστρονομικός, αυτός που ανήκει στην επιστήμη της αστρονομίας, *οἱ Μαθηματικοί = οἱ Χαλδαῖοι*, σε Ιουβεν.

μάθησις, ή (μανθάνω), · **1.** μάθηση, απόκτηση γνώσης, σε Σοφ., Θουκ., κ.λπ. **2.** επιθυμία για μάθηση, σε Σοφ. **3.** εκπαίδευση, διδακτική καθοδήγηση, σε Πλάτ., Ξεν.

μᾶθητέος, -α, -ον, ρημ. επίθ. του *μανθάνω* · **I.**αυτό που πρόκειται να μαθευτεί, να διδαχθεί, σε Ηρόδ. **II.***μαθητέον*, κάτι που πρέπει να μαθευτεί, σε Αριστοφ., Ξεν.

μᾶθητεύω, μέλ. -σω, **I.**είμαι μαθητής, *τινί*, σε κάποιον δάσκαλο, σε Πλούτ. **II.** μτβ., κάνω κάποιον μαθητή μου, καθοδηγώ, σε Κ.Δ.

μᾶθητής, -οῦ, ὁ (μανθάνω), μαθητευόμενος, μαθητής, Λατ. *discipulus*, σε Ηρόδ., Πλάτ., κ.λπ.

μᾶθητιάω, εφετικός τύπος του *μανθάνω*, **I.**επιθυμώ να γίνω μαθητής κάποιου, σε Αριστοφ. **II.** *μαθητεύω*, σε Ανθ.

μᾶθητικός, -ή, -όν, αυτός που διατίθεται να μαθητεύσει, *τινος*, σε Πλάτ.

μᾶθητός, -ή, -όν, αυτός που έχει κατακτηθεί γνωστικά, αυτός που μπορεί να διδαχθεί, σε Ξεν., Πλάτ.

μᾶθοῖσα, Δωρ. αντί -οῦσα, θηλ. μτχ. αορ. β΄ του ρ. *μανθάνω*.

μάθον, Επικ. αντί *ἔμαθον*, αόρ. β΄ του *μανθάνω*.

μάθος, τό, ποιητ. αντί *μάθησις*, σε Αισχύλ.

μαῖα, ἡ, 1. καλή μητέρα, (οικο)δέσποινα, σε Ομήρ. Οδ. **2.** παραμάννα, τροφός, σε Ευρ.· επίσης, η πραγματική μητέρα, σε Αισχύλ., Ευρ. **3.** μαῖα, μαμμή, σε Πλάτ.

Μαῖα, Ἰων. **Μαίη**, η Μαῖα, κόρη του Ἄτλαντα, μητέρα του Ερμή, σε Ομηρ. Ὑμν., Ησίοδ.

Μαΐανδρος, ὁ, I. Μαΐανδρος, ποταμός της Καρίας (Μ. Ασία), σε Ομήρ. Ἰλ., Ηρόδ. **II.** μεταφ., περιελισσόμενο γεωμετρικό σχέδιο διακόσμησης, σε Στράβ.

Μαιάς, -άδος, ἡ, = Μαῖα, σε Ομήρ. Οδ.

μαίευμα-ατος, τό, το αποτέλεσμα της μαιευτικής τέχνης, τοκετός, *σὸν μὲν παιδίον, ἔμὸν δὲ μαίευμα*, σε Πλάτ.

μαίεσθαι, μέλ. -σομαι, **1.** αποθ., προσφέρω υπηρεσίες μαίας, σε Λουκ. **2.** με αιτ. προσ., ξεγεννάω γυναίκα, σε Πλάτ.

μαίεσις, ἡ, το «ξελευθέρωμα» μιας γυναίκας κατά τον τοκετό, σε Πλάτ.

μαιευτικός, -ή, -όν, αυτός που ανήκει ή αναφέρεται στην τέχνη της μαίας, στη μαιευτική, σε Πλάτ.· *ἡ μαιευτικὴ τέχνη ἢ ἡ -κή* (χωρίς το τέχνη), η μαιευτική τέχνη, όνομα που έδινε ο Σωκράτης στην τέχνη του για να αποσπά από τους άλλους όσα υπήρχαν στο μυαλό τους, στον ίδ.

Μαιῆτις, Ἰων. αντί *Μαιῶτις*.

Μαιμακτηριών, -ώνος, ὁ, ο πέμπτος μήνας του Αττικού ημερολογίου, ανάμεσα στα τέλη Νοεμβρίου και αρχές Δεκεμβρίου, σε Δημ.

Μαιμάκτης, -ου, (μαιμάσσω), επίθ. του Δία, ταραχώδης, θυελλώδης· προς τιμήν του διοργανώνονταν εορτή στην Αθήνα το μήνα Μαιμακτηριώνα, σε Πλούτ.

μαιμάσσω, = το επόμ., σε Ανθ.

μαιμάω (αναδιπλ. του *μάω), Επικ. γ΄ πληθ. *μαιμῶωσι*, μτχ. *μαιμῶων*, -ώωσα, Επικ. αόρ. α΄ *μαίμησα*, είμαι πολύ ένθερμος, ασθμαίνω ή πάλλομαι από ζήλο, σε Ομήρ. Ἰλ.· με γεν., *χεῖρα μαιμῶσαν φόνου*, χέρι πρόθυμο για φόνο, σε Σοφ.

Μαίναλον, τό, το όρος Μαίναλο στην Αρκαδία, αφιερωμένο στον Πάνα, σε Θεόκρ.· επίθ. **Μαινάλιος, -α, -ον**, σε Πίνδ.· *ἡ Μαιναλία* (δηλ. *χώρα*), σε Θουκ.

μαινάς, -άδος, ἡ (μαίνομαι), I.1. μαινόμενη, μανιώδης, σε Ευρ. **2.** ως ουσ., τρελή γυναίκα, σε Ομήρ. Ἰλ.· ιδίως Βάκχη, Βακχία, Μαινάδα (ακόλουθοι του Διονύσου), σε Σοφ.· λέγεται για τις Ερινύες, σε Αισχύλ.· λέγεται για την Κασσάνδρα, σε Ευρ. **II.** Ενεργ., αυτή που προκαλεί μανία, σε Πίνδ.

μαΐνη, ἡ, Λατ. *maena*, μικρό θαλασσινό ψάρι όπως η ρέγγα, το οποίο γινόταν παστό, σε Ανθ.

μαίνις, ἡ, γεν. -ίδος [*ί*], υποκορ. του *μαΐνη*, μικρή ρέγγα, σε Αριστοφ. κ.λπ.

μαινόλης, -ου, ὁ (μαίνομαι), αυτός που μαινεται, που βρίσκεται σε παραλήρημα, σε Σαπφώ.

μαινόλιος, -α, -ον, = το προηγ., σε Ανθ.

μαινόλις, θηλ. του *μαινόλης*, σε Ευρ.

μαίνομαι (από \sqrt{MAN}), μέλ. *μᾶνωμαι* και *μᾶνήσομαι*, παρακ. με σημασία ενεστ. *μέμηνα*, σε Παθ. μορφή *μεμάνημαι* [*ᾶ*]· Παθ. αόρ. β΄ *ἐμάνην*, μτχ. *μᾶνεις*, απαρ. *μᾶνήναι*, Μέσ. αόρ. α΄ *ἐμήναο*, *μήνατο*, *μηνάμενος*· **I.1.** μανιάζω, είμαι έξαλλος, σε Ομηρ.· *ὁ μανεις*, ο τρελός, σε Σοφ.· είμαι εκτός ορίων από οίνοποσία, σε Ομήρ. Οδ.· λέγεται για τη Βακχική μανία, σε Ομήρ. Ἰλ., Σοφ.· *ὕπὸ τοῦ θεοῦ μαινομαι*, οδηγούμαι στην τρέλα από τον θεό, σε Ηρόδ.· *τὸ*

μαίνεσθαι, τρέλα, σε Σοφ.· *πλεῖν ἢ μαίνομαι*, περισσότερο κι από την τρέλα, σε Αριστοφ.· με σύστ. αντ., *μεμηνῶς οὐ σμικρὰν νόσον*, τρελός σε βαριά μορφή, σε Αισχύλ. **2.** λέγεται για φωτιά, είμαι έξαλλος, οργιάζω, σε Ομήρ. Ιλ.· ομοίως, *μαιομένη ἔλπις*, σε Χρησμ. παρά Ηροδ.· *ἔρις*, σε Αισχύλ. κ.λπ. **II.** Ενεργ. αόρ. *ἀ΄ ἔμνηνα*, με μτβ. σημασία, οδηγώ στην τρέλα, βγάζω εκτός ορίων, σε Ευρ., Ξεν.

μαίομαι, (***μάω**), αποθ. αναζητώ· **I.** αμτβ., προσπαθώ, πασχίζω, σε Ομήρ. Οδ., Πίνδ., Αισχύλ. **II. 1.** με αιτ., ερευνώ, εξετάζω, σε Ομήρ. Οδ. **2.** επιζητώ, επιδιώκω, *τι*, σε Πίνδ.· με απαρ., επιδιώκω να κάνω (κάτι), στον ιδ., σε Σοφ. **μαίομαι**, μέλ. -*ώσομαι*, αποθ. *μαιεύομαι*, ξεγεννώ μια γυναίκα, σε Λουκ., Ανθ.

Μαΐιος (με ή χωρίς *μήν*), **ὁ**, Λατ. Maius, ο μήνας Μάιος, σε Πλούτ. κ.λπ.· ως επίθ., *ΜαΐϊαιΚαλάνδαι*, οι Καλένδες (πρώτη μέρα του ρωμαϊκού μήνα) του Μαΐου, στον ιδ.

Μαιῖρα, ἢ (**μαρμαίρω**), ο Σπινθηροβόλος, δηλ. ο αστερισμός Σείριος, σε Ανθ. **μαίωσις**, ἢ (**μαίομαι**), = *μαίευσις*, σε Πλούτ.

Μαιῶται, Ιων. **Μαιῆται**, **οἱ**, **I.** Μαιώτες, σκυθικό φύλο στα βόρεια της Μαύρης Θάλασσας, σε Ηρόδ., Ξεν. **II. 1.** ως επίθ. **Μαιώτης**, -*ου*, Μαιωτικός, *ποταμὸς Μαιώτης*, σε Ηρόδ.· *Μαιῶτις λίμνη*, η (ελώδης) λίμνη Μαιώτις, η Αζοφική Θάλασσα, σε Αισχύλ., κ.λπ.· ἢ *λίμνη ἢ Μαιῆτις* (Ιων.), σε Ηρόδ. **2.** **Μαιωτικός**, -*ῆς*, -*όν*, *αὐτὸν Μαιωτικός*, δηλ. ο Κιμμέριος Βόσπορος, σε Αισχύλ.

Μαιωτιστί, επίρρ., με τον τρόπο των Σκυθών, σε Θεόκρ.

μαίωτρα, **τά** (**μαίομαι**), αμοιβή μαίας, σε Λουκ.

μάκαρ, -**ἄρος**, **ὁ**, θηλ. *μάκαιρα* και *μάκαρ*· **I.** ευλογημένος, ευτυχισμένος, λέγεται για θεούς, σε αντίθ. προς τους θνητούς ανθρώπους, σε Ομήρ. Ιλ.· απόλ. (ως ουσ.) *μάκαρες*, ευλογημένοι, σε Ομήρ. Οδ., Ησίοδ., Πίνδ., Τραγ. **II.** λέγεται για ανθρώπους, ευτυχισμένος, καλότυχος, *ὦ μάκαρ Ἀτρείδη*, σε Ομήρ. Ιλ.· ομοίως, *μάκαιρα ἐστία*, κ.λπ., σε Πίνδ.· ιδίως, πλούσιος, *ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν*, σε Ομήρ. Ιλ. **III.** *μάκαρες* επίσης νοούνται οι νεκροί, ως ασφαλείς από τις κακοτυχίες της ζωής, σε Ησίοδ.· *μακάρων νῆσοι*, τα Νησιά των Μακάρων (στον ὠκεανό που βρίσκεται στο ακρότατο ὄριο της Δύσης), όπου οι ἥρωες και οι ημίθεοι απολάμβαναν αιώνια ανάπαυση, στον ιδ., Πίνδ. **IV.** συγκρ. *μακάρτερος*, υπερθ. *μακάρτατος*, σε Ομήρ. Οδ.

μαῦκάρια, ἢ, ευτυχία, ευδαιμονία, *κενὴ μακαρία*, σε Λουκ.· ευφημ. αντί *ἐς κόρακας*, *ἄπαγ' ἐς μακαρίαν*, σε Αριστοφ.

μαῦκάρίζω (**μάκαρ**), Αττ. μέλ. -*ιῶ*, καλοτυχίζω, θεωρώ ή ονομάζω κάποιον ευτυχισμένο, Λατ. *gratulari*, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ., Αττ.· ειρων. *μακαρίσαντες ὑμῶν τὸ ἀπειρόκακον*, ενώ καλοτυχίζουμε την αφελειά σου, σε Θουκ.

μαῦκάριος[**κᾶ**], -**α**, -**ον** και -**ος**, -**ον**, εκτεταμ. τύπος του *μάκαρ*· **I. 1.** λέγεται για ανθρώπους, καλότυχος, ευτυχισμένος, σε Πίνδ., Ευρ. κ.λπ.· σε προσφωνήσεις, *ὦ μακάριε*, ὅπως *ὦ θαυμάσιε*, καλέ μου κύριε, αγαπητέ μου κύριε, σε Πλάτ.· με γεν., *ὦ μακάριε τῆς τύχης*, ευτυχισμένη εσύ για το καλό σου ριζικό!, σε Αριστοφ. **2.** *οἱ μακάριοι*, ὅπως *οἱ ὄλβιοι*, οι πλούσιοι και πιο μορφωμένοι, σε Πλάτ., Αριστοφ. **II.** επίρρ. -*ίως*, σε Ευρ., Αριστοφ.

μαῦκარიότης, -**ητος**, ἢ, ευτυχία, ευδαιμονία, σε Πλάτ., Αριστ.

μαῦκαρισμός, -**οῦ**, **ὁ**, ανακήρυξη κάποιου ως ευτυχισμένου, το καλοτύχισμα, σε Πλάτ., Αριστ.

μαῦκαριστός, -**ῆς**, -**όν**, ρημ. επίθ., αυτός που θεωρείται ή αυτός που πρέπει να θεωρείται ευτυχισμένος, αξιозήλευτος.

μαῦκαῖριτης[τῆ], -ου, ὁ, βλ. **μάκαρ** II. **I.** καλότυχος, δηλ. πεθαμένος, σε Αισχύλ. κ.λπ. **II.** ως επίθ., *μακαρίτης βίος*, με διπλό νόημα, σε Αριστοφ.

μαῦκαρτός, -ή, -όν, = *μακαριστός*, σε Ανθ.

μαῦκεδνός, -ή, -όν, = *μηκεδανός, μακρός*, ψηλός, λαμπάδα, σε Ομήρ. Οδ.

Μᾶκεδονίζω, I. είμαι με το μέρος των Μακεδόνων, σε Πλούτ. **II.** μιλώ τη μακεδονική διάλεκτο, στον ίδ.· *απ' όπου, Μᾶκεδονιστί*, στη μακεδονική διάλεκτο, στον ίδ.

Μᾶκεδών, -όνος, ὁ, ἡ, Μακεδόνας, *οἱ Μακεδόνες*, το φύλο των Μακεδόνων, σε Ηρόδ.· επίθ., **Μακεδόνιος, -α, -ον**, και **-ονικός, -ή, -όν**, στον ίδ. κ.λπ.· ἡ **Μακεδονία**, αυτή που προέρχεται από τη Μακεδονία, στον ίδ.· ομοίως, ἡ **Μακεδονίς γῆ**, στον ίδ.· *γῆ Μακεδών*, σε Ανθ.

μαῦκέλη, ἡ, το επόμ., σε Ησίοδ., Θεόκρ.

μά-κελλα[μᾶ], -ης, ἡ (μία, κέλλω, όπως *δί-κελλα* από *δῖς, κέλλω*), τσεκούρι με μια αιχμή, σε Ομήρ. Ιλ., Αισχύλ.

μάκελλον, τό, κρεοπωλείο, σφαγείο, σε Κ.Δ.

Μᾶκέτης, -ου, ὁ, = *Μακεδών*, θηλ. **Μᾶκέτις, -ιδος**, σε Ανθ.

μαῦκιστήρ, -ἦρος, ὁ, μακροσκελής και ανιαρός, σε Αισχύλ.

μάκιστος, Δωρ. αντί *μήκιστος*.

μακκοῶ, μέλ. *-άσω [ā]*, είμαι ηλίθιος, σε Αριστοφ.· *μτχ. παρακ.*

μεμακκοηκῶς, μένοντας αδρανής, στον ίδ. (αμφίβ. προέλ.).

μᾶκος, τό, Δωρ. αντί *μῆκος*, αιτ. **μᾶκος**· ως επίρρ. ισοδύν. με *μακράν*, σε Πίνδ.

μακρά (ενν. *γραμμή*), βλ. **τιμάω** III.

μακρ-αῖων, -ωνος, ὁ, ἡ (μακρός)· **1.** μακροχρόνιος, σε Σοφ. **2.** λέγεται για ανθρώπους, μακρόβιος, ηλικιωμένος, στον ίδ.· *οἱ μακραίωνες*, οι αθάνατοι, στον ίδ.

μακράν, Ιων. **μακρήν**, αιτ. θηλ. του *μακρός* χρησιμ. ως επίρρ., **I. 1.** μακριά, σε μεγάλη απόσταση, σε Αισχύλ., Σοφ. κ.λπ.· *τούργον οὐ μακράν λέγεις*, το ζήτημα που αναφέρεις δεν απέχει πολύ να το ερευνήσουμε, σε Σοφ.· με γεν., μακριά από, σε Ευρ.· συγκρ. *μακροτέραν*, σε μεγαλύτερη απόσταση, σε Θουκ., Ξεν.· υπερθ. *ὄτιμακροτάτην*, όσο το δυνατόν πιο μακριά· με γεν. τοπική (loci), σε Ξεν. **2.** *μακράν λέγειν*, μακρολογία, σε Αισχύλ., Σοφ. **II.** λέγεται για χρόνο, εκτενής, *μακράν ζῆν, ἀναμένειν*, σε Σοφ.· *οὐ μακράν*, Λατ. *brevis*, σε Ευρ.· ομοίως, *οὐκ ἐς μακρήν*, σε Ηρόδ. κ.λπ.

μακρ-αύχην, ὁ, ἡ, μακρολαίμης, μακρός, σε Ευρ.

μακρηγορέω, μέλ. *-ήσω*, μιλώ πολλή ώρα, σε Αισχύλ., Ευρ. κ.λπ.

μακρηγορία, Δωρ. **μακρᾶγ-**, ἡ, πλήξη από μακρολογία, σε Πίνδ.

μακρ-ήγορος, -ον (ἀγορεύω), αυτός που μιλάει πολλή ώρα.

μακρ-ημερία, Ιων. **-ίη, ἡ (ἡμέρα)**, περίοδος του έτους, κατά την οποία οι ημέρες έχουν μεγάλη διάρκεια, σε Ηρόδ.

μακρό-βιος, -ον (βίος), αυτός που ζει πολλά χρόνια, σε Αριστ.·

μακροβιώτατος, σε Ηρόδ.· *οἱ Μακρόβιοι*, λαός της Αιθιοπίας, στον ίδ.

μακροβιότης, -ητος, ἡ, μακροζωία, σε Αριστ.

μακρο-βίτος, -ον, = *μακρόβιος*, μακρός, σε Αισχύλ.

μακρο-γηρως, -ων, γεν. *-ω*, υπέργηρος, πολύ ηλικιωμένος, σε Ανθ.

μακρο-δρόμος, -ον, αυτός που τρέχει για πολύ χρόνο ή μακριά, σε Ξεν.

μακρόθεν, επίρρ., από μακριά, σε Στράβ.· λέγεται για χρόνο, εδώ και πολύ καιρό, σε Πολύβ.

μακροθυμέω, είμαι καρτερικός, σε Κ.Δ.

μακροθυμία, ἡ, καρτερία, απαντοχή, σε Κ.Δ.

μακρό-θῦμος, -ον, καρτερικός, υπομονετικός, σε Ανθ.· επίρρ. *-μως*, σε Κ.Δ.
μακρο-κέφαλος, -ον (κεφαλή), αυτός που έχει μακρό κεφάλι, λέγεται για
τους Σκύθιες, σε Στράβ.

μακρο-κομέω (κόμη), μέλ. *-ήσω*, έχω μακριά μαλλιά, σε Στράβ.

μακρό-κωλος, -ον (κῶλον),· **1.** αυτός που έχει μακρά σκέλη· *ἢ μακρόκωλος*,
εἶδος κρεμασταριού, σε Στράβ. **2.** λέγεται για φράσεις, μακροπερίοδος λόγος,
σε Αριστ.

μακρολογέω, μέλ. *-ήσω*, μιλά σε μάκρος χρόνου, χρησιμοποιώ πολλές λέξεις,
σε Πλάτ.· με αιτ. πράγμ., μιλά πολύ χρόνο για ένα θέμα, σε Ξεν.

μακρολογία, ἡ, μάκρος λόγου, πολυλογία, σε Πλάτ.

μακρο-λόγος, -ον (λέγω), αυτός που μιλάει πολύ, πολυλογάς, σε Πλάτ.

μακρό-μαλλος, -ον, ζώο με μακρύ τρίχωμα, σε Στράβ.

μακρόν, τό, ουδ. του *μακρός*· βλ. [μακρός](#) III, [παράβασις](#) III.

μακρό-πνοος, -ον, συνηρ. **-πνοος, -ουν**, αυτός που παίρνει βαθιά ανάσα,
αυτός που παρατείνεται για πολύ χρόνο, σε Ευρ.

μακρο-πορέω (πόρος), μέλ. *-ήσω*, φεύγω ἢ ταξιδεύω μακριά, σε Στράβ.

μακροπορία, ἡ, μακρός δρόμος ἢ μακρινό ταξίδι, σε Στράβ.

μακρο-πώγων, -ωνος, ὁ, ἡ, αυτός που έχει μακρύ μούσι, σε Στράβ.

μακρός, [ἄφύσει], -ά, -όν (από $\sqrt{ΜΑΚ}$ του *μῆκος*)· **I.** με τοπική ἔννοια: **1.** από
ἀποψη μήκους, μακρός, εκτεταμένος, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ.· *ἐπὶ τὰ μακρότερα*,
προς την μακρότερη πλευρά, δηλ. κατά μήκος, σε Ηρόδ. **2.** από ἀποψη ὕψους,
ψηλός, σε Ομήρ. Οδ., π.χ. *μακρός Ὀλυμπος, μακρὰ δένδρεα, τείχεα*, κ.λπ.·

επίσης ἐξ ἀντιστρόφου, ὅπως το Λατ. *altus*, βαθύς, σε Ομήρ. Ιλ. **3.** από ἀποψη
ἀπόστασης, μακρός, μακρινός, σε μεγάλη ἀπόσταση, στο ἴδ., Ηρόδ.· *τὰ
μακρότατα*, τα πιο απομακρυσμένα μέρη, σε Ηρόδ.· συχνὰ το ουδ. στον πληθ.
ὡς επίρρ.· *μακρὰ βιβιάς*, βηματίζει με μεγάλες δρασκελιές, σε Ομήρ. Ιλ.·

επιπλέον, *μακρὸν ἀυτεῖν, βοᾶν*, φωνάζω τόσο δυνατὰ, ὥστε να ἀκούγεται ἀπὸ
πολύ μακριά, σε Ομηρ.· ομοίως, *μακρότερον σφενδονᾶν*, εκσφενδονίζω σε
μεγαλύτερη ἀπόσταση, σε Ξεν. **4.** γενικά, μέγας σε μέγεθος ἢ σε βαθμό,
μέγας, σπουδαίος, σε Αισχύλ., Σοφ. **5.** ἡ δοτ. *μακρῶ* χρησιμ. για να
ενισχύσει τον συγκρ. και υπερθ.· μακράν, με διαφορά, Λατ. *longe*, *μακρῶ
πρῶτος, μακρὰν μάλιστα*, σε Ηρόδ.· *ἀσθενεστέρα μακράν*, σε Αισχύλ. κ.λπ. **II.**

με χρονική ἔννοια: **1.** μέγας σε διάρκεια, εκτενής, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ.
κ.λπ.· *οὐ μακροῦ χρόνου*, για λίγο χρόνο, σε Σοφ.· *τὸν μακρὸν βίον*, σε
Αισχύλ.· *μακρότερος μηνί*, σε ἀπόσταση ενός μήνα, σε Ηρόδ.· ομοίως, *μακρὸν
ἐέλδωρ*, ἐλπίδα που τρέφεται για πολύ καιρό, σε Ομήρ. Οδ. **2.** μακρόσυρτος,
ανιαρός, σε Πίνδ., Σοφ. **III.** το ουδ. μετὰ ἀπὸ πρόθ. με επιρρ. ἔννοια, *διὰ
μακροῦ* (δηλ. χρόνου), μετὰ ἀπὸ πολύ καιρό, για πολύ καιρό,

καθυστερημένος, σε Ευρ.· *οὐ διὰ μακροῦ*, ὄχι πολύ αργότερα, σε Θουκ.· *ἀλλά,
διὰ μακρῶν*, σε μεγάλη ἔκταση, σε Πίνδ.· *ἐπὶ μακρόν*, σε μάκρος, σε μεγάλη
διάρκεια, σε Ξεν.· *ὅσον ἐπὶ μακρότατον ἢ ὅσον μακρότερον*, ὅσο το δυνατόν
πιο εκτεταμένα, σε Ηρόδ.· *ἐπιμακρότερον*, ἀκόμη περισσότερο, σε Θουκ.

IV.ομαλός συγκρ. *μακρότερος*, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ. κ.λπ.· υπερθ.

μακρότατος, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.· ἀνώμ. συγκρ. *μάσσων*, υπερθ. *μῆκιστος*, βλ.

αυτ. V. επίρρ. *μακρῶς*, σε μεγάλη ἔκταση, αργόσυρτα, σε Πολύβ.

μάκρος, -ους, τό, = *μῆκος*, σε Αριστοφ.

μακρο-τένων, -οντος, ὁ, ἡ, αυτός που εκτείνεται σε μεγάλη ἀπόσταση, σε
Ανθ.

μακροτέρως, συγκρ. επίρρ. του *μακρός*, πέρα, περαιτέρω, σε Πλάτ. κ.λπ.

μακρό-τονος, -ον (τείνω), τεντωμένος, εκτεταμένος, *σχοῖνοι*, σε Ανθ.

μακρο-τράχηλος, -ον, αυτός που έχει μακρύ λαιμό, σε Ανθ.

μακρο-φάρυγξ, ό, ή, αυτός που έχει στενό στόμιο, λέγεται για μπουκάλια, σε Ανθ.

μακροφλυῶρήτης-ου, ό, ανιαρός συνομιλητής, σε Ανθ.

μακρό-χειρ, ό, ή, αυτός που έχει μακριά χέρια, Λατ. longimanus, προσωνύμιο του Αρταξέρξη του Α΄, σε Στράβ., Πλούτ.

μακρό-χηλος, -ον (χηλή), αυτός που έχει μακριές χηλές, απολήξεις, νύχια των ποδιών σε ζώα όπως το άλογο, τα μηρυκαστικά κ.λπ., σε Στράβ.

μάκρων, -ωνος, ό (μακρός), αυτός που έχει μακρό, μεγάλο κεφάλι· *Μάκρωνες, οί*, λαός του Πόντου, σε Ηρόδ.

μάκτρα, ή (μάσσω), σκάφη που χρησιμοποιείται για το ζύμωμα, σε Αριστοφ., Ξεν.

μάκων, ποιητ. μτχ. άόρ. β΄ του *μηκάομαι*.

μάκων[ά], Δωρ. αντί *μήκων*.

μάλα[μᾶλᾶ], I. επίρρ., πολύ, πάρα πολύ, υπερβολικά, σε Όμηρ. κ.λπ. **1.**

επιτείνει τη λέξη με την οποία συντάσσεται, *μάλα πολλά*, πάρα πολλά, στον ίδ.· *μάλα πάντες, μάλα πᾶσαι, μάλα πάντα*, όλοι μαζί, καθένας, στον ίδ.· *μάλ' άσκηθής*, εντελώς σώος από τραυματισμό, σε Ομήρ. Οδ.· *άβληχρὸς μάλατοϊος*, τόσο πολύ αδύναμος, στο ίδ.· ομοίως στην Αττ., *μάλαδὴ πρεσβύτης*, πολύ ηλικιωμένος, σε Ξεν.· *μάλα γέ τινες όλίγοι*, σε Πλάτ.· ομοίως με επίρρ., *πάγχυ μάλα και μάλα πάγχυ*, εντελώς, εξ ολοκλήρου, σε Ομήρ. Ιλ.· *εὖ μάλα*, εξαιρετικά καλά, σε Ομήρ. Οδ.· *μάλ' αἰεί*, για πάντα (*νὺν καὶ αἰεί*), σε Ομήρ. Ιλ.· *ἄχρι μάλα κνέφαος*, μέχρι το μαύρο, πλήρες σκοτάδι, σε Ομήρ. Οδ.· *μάλα διαμπερές*, απ' άκρη σ' άκρη, σε Ομήρ. Ιλ.· ομοίως στην Αττ., δηλώνει επαναλαμβανόμενη πράξη, *μάλ' αὖθις, μάλ' αὖ*, σε Αισχύλ. κ.λπ.· με ρήματα, *μη με μάλ' αἶνεε*, μη με επαινείς υπερβολικά, σε Ομήρ. Ιλ.· *ήδὲ μάλα ήνιόχευεν*, αυτή οδηγούσε πολύ προσεκτικά το άρμα, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ. **2.**

επιτείνει έναν ισχυρισμό, *εἰμάλα μιν χόλος ἴκοι*, αν τον καταλάβει κάποτε τόσο μεγάλη οργή, σε Όμηρ.· ομοίως, *μάλα περ*, συντασσόμενο με ένα μόριο, *μάλα περ μεμαώς*, αν και δεν έχω επιθυμήσει (κάτι) ποτέ τόσο πολύ, σε Ομήρ. Ιλ. **3.** στην Αττ. σε απαντήσεις, ναι, σίγουρα, ακριβώς έτσι, *μάλα γε*, σε Πλάτ., κ.λπ.· *μάλα τοι*, σε Ξεν., κ.λπ.· *καὶ μάλα δή*, στον ίδ. **II. 1.** Συγκρ. *μᾶλλον*, περισσότερο, σε Όμηρ.· *μᾶλλον τοῦ δέοντος*, περισσότερο απ' όσο πρέπει, σε Πλάτ., Ξεν., κ.λπ.· *παντὸς μᾶλλον*, περισσότερο απ' οτιδήποτε, δηλ. εντελώς σίγουρα, σε Πλάτ. **2.** δηλώνει συνεχή αύξηση (μιας ιδιότητας), ακόμη περισσότερο, πιο πολύ, σε Ομήρ. Οδ.· *μᾶλλον μᾶλλον*, Λατ. magis magisque, σε Ευρ., Αριστοφ. **3.** ενίστε συνάπτεται με δεύτερο συγκρ. *ρήτεροι μᾶλλον*, σε Ομήρ. Ιλ.· *μᾶλλον ἄσσον*, σε Σοφ. κ.λπ. **4.** *μᾶλλον δέ*, πολύ περισσότερο, αλλά καλύτερα, *πολλοί, μᾶλλον δὲ πάντες*, σε Δημ. **5.** στη φράση *μᾶλλον ἢ οὐ*, το οὐ μοιάζει περιττό, *ἤκει ό Πέρσης οὐδὲν μᾶλλον ἐπ' ήμέας ἢ οὐ ἐπ' ύμέας*, οι Πέρσες έχουν έρθει όχι τόσο εναντίον μας, όσο εναντίον σας, σε Ηρόδ.· στην περίπτωση αυτή του *μᾶλλον ἢ οὐ* προηγείται άλλη αρνητική έκφραση. **6.** *τὸ μάλα καὶ ἤττον* (περίπου), είδος επιχειρήματος το οποίο ονομάζουμε (Λατ.) a fortiori, σε Αριστ. **III. 1.** Υπερθ. *μάλιστα*, πάρα πολύ, περισσότερο απ' όλα, σε Όμηρ. κ.λπ.· *μάλιστα μὲν...*, *ἔπειτα δέ...*, πρώτα και πάνω απ' όλα... και κατόπιν, σε Σοφ.· *τί μάλιστα*; ποιο είναι ακριβώς αυτό που θέλεις; σε Πλάτ.· *ώσή ότι μάλιστα*, Λατ. quam maxime, στον ίδ.· *όσον μάλιστα*, σε Αισχύλ.· *ώς μάλιστα*, σίγουρα, σε απαντητικές φράσεις, σε Πλάτ.· *ώς δύναμαι μάλιστα*, στον ίδ.· *μακρῶ μᾶλλον*, σε Ηρόδ. **2. α)** *ἐς τὰ μάλιστα*, κατά το μεγαλύτερο μέρος, κατ' εξοχήν, στον ίδ.· ομοίως, *τὰ μάλιστα*, σε Θουκ. κ.λπ.· *επιπλέον*,

άνηρ δόκιμος όμοια τῶ μάλιστα, τόσο ξακουστός όσο αυτός που είναι ο κατ' εξοχήν (ξακουστός), σε Ηρόδ. **β)** *έν τῶις μαλίστοις*, κατ' εξοχήν, όσο οτιδήποτε άλλο, σε Θουκ., Πλάτ. **3.** το *μάλιστα* μπορεί να συναφθεί με υπερθ., *έχθιστος μάλιστα, μάλιστα φίλτατος*, σε Ομήρ. Ιλ.· *μάλιστα φίλτατος*, σε Ευρ. **4.** με αριθμούς, το *μάλιστα* σημαίνει περίπου, σε Θουκ., Ξεν. κ.λπ.· ομοίως, *ές μέσον μάλιστα*, περίπου στη μέση, σε Ηρόδ.· *ήμισυ μάλιστα*, σε Θουκ. κ.λπ. **5.** το *καί μάλιστα* χρησιμ. σε απαντητικές φράσεις, με τη μεγαλύτερη σιγουριά, Λατ. vel maxime, σε Αριστοφ.· ομοίως, *μάλιστα γε*, σε Σοφ.· *μάλιστα πάντων*, σε Αριστοφ.

μᾶλᾱκαί-πους, ό, ή, -πουν, τό, ποιητ. αντί *μαλακόπους*, αυτός που έχει τρυφερά πόδια ή και ελαφρό περπάτημα, σε Θεόκρ.

μᾶλᾱκία, Ιων. **-ίη, ή (μαλακός)**· **I. 1.** απαλότητα, μαλακή αίσθηση, μαλθακότητα (εκθυλησμός), σε Ηρόδ., Θουκ. **2.** έλλειψη υπομονής, αδυναμία, σε Αριστ. **II.** η ηρεμία της θάλασσας, νηνεμία, σε Καίσι.

μᾶλᾱκιάω, = το επόμ., σε Ξεν., Πλούτ.

μᾶλᾱκίζομαι, μέλ. *μαλακισθήσομαι*, αόρ. *α' έμαλακίσθην* και σε Μέσ. *έμαλακισάμην* (μαλακός)· **1.** γίνομαι μαλθακός, εκθηλύνομαι (φέρομαι σαν γυναίκα), επιδεικνύω αδυναμία ή δειλία, σε Θουκ., Ξεν. **2.** μαλακώνω, κατευνάζομαι, σε Θουκ.

μᾶλᾱκό-γειος, -ον (γῆ), έδαφος με μαλακό χώμα ή αυτός που είναι φτιαγμένος από μαλακό χώμα, σε Στράβ.

μᾶλᾱκο-γνώμων, -ον (γνώμη), μετριοπαθής, σε Αισχύλ.

μᾶλᾱκός, -ή, -όν, Λατ. mollis· **I.** μαλακός, απαλός, σε Όμηρ. κ.λπ.· *μαλακός νειός*, φρεσκοοργωμένος αγρός, σε Ομήρ. Ιλ.· *μαλακός λειμών*, λιβάδι με απαλό χώμα και γρασιδί, σε Ομήρ. Οδ.· *μαλακαί παρειαί*, σε Σοφ.· *μαλακά σώματα*, σε Ξεν.· *επίρρ., καθίζου μαλακῶς*, κάθησε αναπαυτικά, π.χ. σε ένα μαξιλάρι, σε Αριστοφ. **II.** λέγεται για πράγματα που δεν είναι χειροπιαστά, ήρεμος, ήσυχος, *θάνατος, ύπνος*, σε Όμηρ.· *μαλακῶς εὔδειν*, κοιμάμαι ήσυχα, σε Ομήρ. Οδ.· *μαλακά έπεια, μαλακοί λόγοι*, ήρεμα, ξεκάθαρα λόγια, σε Όμηρ.· *μαλακόν βλέμμα*, τρυφερό, νεανικό βλέμμα, σε Αριστοφ.· *ανάλαφρος, ήπιος, μέτριος, ζημία*, σε Θουκ. **III.** με αρνητική έννοια, λέγεται για πρόσωπα, *μαλθακός, παραιτημένος, παραμελημένος*, σε Θουκ., Ξεν.· *επίρρ., μαλακωτέρως άνθήπτετο*, προσβλήθηκε από ασθένεια, σε Θουκ.· *επιπλέον, λιπόψυχος, εκθηλυσμένος, δειλός*, στον ίδ., Ξεν.· *μαλακόν οὔδέν ένδιδόναι*, να μην υποχωρώ από έλλειψη φρονήματος, να μην υποχωρώ σπιθαμή, σε Ηρόδ., Αριστοφ.

μᾶλᾱκότης, -ητος, ή, = *μαλακία*· **I.** απαλότητα, σε Πλάτ. κ.λπ. **II.** αδυναμία, εκθήλυνση, σε Πλούτ.

μᾶλᾱκό-χειρ, ό, ή, αυτός που έχει απαλά χέρια, σε Πίνδ.

μᾶλακτήρ, -ήρος, ό, επαγγελματίας που λιώνει και μεταπλάθει (μέταλλα, κ.λπ.), σε Πλούτ.

μᾶλᾱκύνομαι, Παθ., όπως το *μαλακίζομαι*, υποχωρώ, κάμπτομαι, σε Ξεν.

μᾶλᾱσσω, Αττ. **-ττω (μαλακός)**, μέλ. *-ζω*, **I.** μαλακώνω (κάτι), λέγεται για κατεργασία δέρματος, το κάνω μαλακό και εύκαμπτο· *απ' όπου λέγεται για το επάγγελμα του Κλέωνα ως κατεργαστή δερμάτων, μαλᾱσσω τινά*, δίνω σε κάποιον μια πρόσθετη επένδυση, τον κρύβω, σε Αριστοφ. — Παθ., *έν παγκρατίῳ μαλαχθείς*, χτυπημένος άσχημα κατά τη διάρκεια του αθλήματος του παγκρατίου, σε Πίνδ. **2.** λυώνω μέταλλο ή άλλο υλικό για να το επεξεργαστώ, σε Πλάτ. **II.** μεταφ., ηρεμώ, κατευνάζω, κάμπτω, σε Σοφ., Αριστοφ.· *μαλᾱσσω νόσον*, ανακουφίζομαι από ασθένεια, σε Σοφ.

μᾶλάχη[λα̅], ἡ, το φυτό μολόχα, Λατ. malva, σε Ησίοδ., Αριστοφ. κ.λπ.

μάλβᾶξ, -ακος, ὄ, = *μαλάχη*, σε Λουκ.

μᾶλερός, -ά, -όν (μάλα),· **1.** δυνατός, θηριώδης, ἀπληστος, ἀκόρεστος, λέγεται για φωτιά, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ. **2.** μεταφ., ορμητικός, σφριγηλός, σφοδρός, μανιασμένος, σε Πίνδ., Τραγ.

μάλη[ᾶ], ἡ, μασχάλη, Λατ. ala, μόνο στη φράση ὑπὸ μάλης, κάτω από το μπράτσο, ως καταλληλότερο μέρος για μεταφορά λαθραίου οπλισμού, σε Ξεν., Πλάτ.· απ' όπου, ὑπὸ μάλης, κρυφά, μυστικά, Λατ. furtim, σε Δημ.

μάλθᾶ ἢ μάλθη, ἡ, μείγμα κεριού και πίσσας για επίστρωση πλακών γραφής, σε Δημοσθ.

μαλθακία, ἡ, = *μαλακία*, σε Πλάτ.

μαλθακίζομαι, Παθ., γίνομαι μαλθακός, λέγεται για πρόσωπα, σε Αισχύλ., Ευρ.· επαναπαύομαι, ενδίδω, σε Πλάτ.

μαλθακίνος, -η, -ον, ποιητ. αντί *μαλθακός*, σε Ανθ.

μαλθακιστέον, ρημ. επίθ. του *μαλθακίζομαι*, κάτι που πρέπει να κατευναστεί, σε Πλάτ.· ομοίως, **μαλθακιστέα**, σε Αριστοφ.

μαλθακός, -ή, -όν (μαλακός με ένθεση του θ)· **I.** μαλακός, απαλός, σε Πίνδ., Αττ.· επίρρ., *μαλθακῶς κατακεῖσθαι*, ξαπλώνω σε απαλά μαξιλάρια, σε Αριστοφ. **II. 1.** μεταφ., λιπόψυχος, παραμελημένος, δειλός, σε Ομήρ. Ιλ., Αττ.· επίσης, αδύναμος, ασθενικός, σε Αριστοφ. **2.** με θετική σημασία, τρυφερός, ευγενικός, πράος, σε Θέογν., Αττ.· επίρρ., ἡπια, σε Αισχύλ., Σοφ.· το ουδ. ως επίρρ., σε Αισχύλ.

μαλθακό-φωνος, -ον (φωνή), αυτός που έχει απαλή φωνή, σε Πίνδ.

μαλθάσσω, = *μαλάσσω*, μαλακώνω, απαλύνω, στους Τραγ.· Παθ., *μαλαχθεῖσ' ὕπνω*, αποκαμωμένη από τον ύπνο, σε Αισχύλ.

μάλιον[ᾶ], τό, υποκορ. του *μαλλός*, μπουκλα, τούφα μαλλιών, σε Ανθ.

Μᾶλῖς, -ίδος, ἡ, δωρ. αντί *Μηλῖς*, πρβλ. [Μηλιάδες](#).

μᾶλῖς, Δωρ. αντί *μηλῖς*, = *μηλέα*.

μάλιστα, επίρρ., υπερθ. του *μάλα*· βλ. [μάλα](#) II.

μάλκη, ἡ, νάρκωση από το κρύο.

μαλκίω[ῖ], ναρκώνομαι από το κρύο, κοκαλώνω, σε Ησίοδ., Ξεν., Δημ.

μᾶλλά, κράση του *μη ἄλλά*.

μᾶλλον, επίρρ., συγκρ. του *μάλα*· βλ. [μάλα](#) II.

μαλλός, ὄ, τούφα μαλλιού, τρίχωμα ζώου, σε Ησίοδ., Αισχύλ. κ.λπ.· τούφα μαλλιών, σε Ευρ.

μᾶλον, τό, Δωρ. αντί *μῆλον*.

μᾶλοπάρης, -ον, Δωρ. αντί *μηλοπάρης*.

μᾶλός, -ή, -όν, λευκός, σε Θεόκρ. (συγγενές προς *μαλλός*);).

μᾶλοφόρος, μᾶλοφύλαξ, Δωρ. αντί *μηλοφ*·.

μάμελεῖν, κράση του *μη ἄμελεῖν*.

Μαμμάκῦθος[ᾶκ], ὄ, κωμική λέξη για τον ηλίθιο, τον αλαφροῖσκιωτο, σε Αριστοφ.

μαμᾶναιτεῖν, κλαίω για βυζί, για να θηλάσω, λέγεται για βρέφη, σε Αριστοφ.

μάμμη, ἡ, I. μαμά, μαμάκα, η πρώιμη προσπάθεια ενός παιδιού να αρθρώσει τη λέξη μητέρα, σε Ανθ.· ομοίως, *ἄττα, πάππας, τάτα, τέττα*, το *πάππας* αντί *πατέρας*. **II.** γιαγιά, σε Πλούτ.

Μαμμωνᾶς ἢ Μαμωνᾶς, -ᾶ, ὄ, Συριακή θεότητα, θεός του πλούτου· απ' όπου, πλούτη, ευμάρεια, σε Κ.Δ.

μᾶν, Δωρ. και αρχ. Επικ. αντί *μήν*.

μάναμίγνυσθαι, κράση του *μη ἀναμίγνυσθαι*.

μάνατρᾶπῆναι, κράση του *μη ἀνατραπῆναι*.

μάνδρα, ἡ, περικλειστος χώρος· **1.** λέγεται για κοπάδι, στάνη, μαντρί για αγελάδες, στάβλος, σε Θεόκρ. κ.λπ. **2.** κοίλωμα δαχτυλιδιού όπου είναι τοποθετημένη η πέτρα του, σε Ανθ.

μανδράγορας, -ου ἢ -α, ὁ, το φυτό μανδραγόρας, με ναρκωτικές ιδιότητες, σε Ξεν., Δημ.

Μανέρως, ὁ, ο Μανέρως, μοναχογιός του πρώτου βασιλιά της Αιγύπτου· εθνικό θρηνητικό τραγούδι που πήρε το όνομά του απ' αυτόν, σε Ηρόδ.

μᾶνῆναι, απαρ. Παθ. αόρ. β' του *μαίνομαι*.

μανθάνω (από $\sqrt{MA\Theta}$), μέλ. *μᾶθήσομαι*, Δωρ. *μᾶθεῦμαι*, αόρ. β' *ἔμαθον*, Επικ. *μάθον*, παρακ. *μεμάθηκα*, υπερσ. *ἔμεμαθήκη*, γ' ενικ. *μεμαθήκει*, **I.** μαθαίνω, ιδίως κατόπιν αναζήτησης· και στον αόρ., έχω μάθει, δηλ. κατανοώ, γνωρίζω, σε Ομήρ. Οδ., Αττ.· *ἀεὶ γὰρ ἠβᾶ τοῖς γέρονσιν εὖ μαθεῖν*, σε Αισχύλ.· *οἱ μανθάνοντες*, μαθητευόμενοι, μαθητές, σε Ξεν.· με απαρ., μαθαίνω να κάνω κάτι, μαθαίνω πώς να κάνω κάτι, σε Ομήρ. Ιλ., Αισχύλ. κ.λπ. **II.**

αντιλαμβάνομαι μέσω των αισθήσεων, παρατηρώ, επισημαίνω, σε Ηρόδ., Ξεν.· με *μτχ.*, *μάνθανε ὦν*, όπως το *ἴσθι ὦν*, να γνωρίζεις αυτό που είσαι, σε Σοφ. κ.λπ. **III.** καταλαβαίνω, αντιλαμβάνομαι, σε Αισχύλ. κ.λπ.· συχνά σε διάλογο, *μανθάνεις*; Λατ. *tenes?* κατάλαβες; τό 'πιασες;· *ἀπάντ. πάνυ μανθάνω*, τέλεια! σε Αριστοφ. **IV.** στην Αττ., το *τί μαθών*; εισάγει συχνά μια ερώτηση, τι έχεις μάθει; για ποιον καινούριο λόγο; γιατί;, στον ιδ. κ.λπ.

μανία, Ιων. -ἰή, ἡ (*μαίνομαι*)· **I.** μανία, φρενίτιδα, σε Ηρόδ., Τραγ. κ.λπ. **II.** ζήλος, ένθεη μανία, σε Ευρ., Πλάτ. **III.** τρελό πάθος, οργή, στους Τραγ.

μᾶνιάκης, -ου, ὁ, περιβραχιόνιο από λιωμένο χρυσό, που χρησιμοποιούσαν οι Πέρσες και οι Γαλάτες, σε Πολύβ.

μᾶνιάς, -άδος (*μανία*), μανιασμένη, φρενητιώδης, τρελή, σε Σοφ.· με ουδ. ουσ., *μανιάσιν λυσσήμασι*, παράλογες κρίσεις μανιάς, σε Ευρ.

μᾶνικός, -ή, -όν (*μανία*)· **I.** αυτός που προκαλείται από ή αυτός που καταλήγει στη μανία, τρελός, σε Αριστοφ.· *μανικόν τι βλέπειν*, κοιτάζω σαν τρελός, στον ιδ. **II.** λέγεται για πρόσωπα, παραληρηματικός, παράφρων, σε Πλάτ.· τρελός, παράλογος, σε Ξεν.· *ἐπίρρ.*, *μανικῶς διακεῖσθαι*, σε Πλάτ.

μᾶνις, Δωρ. αντί *μῆνις*.

μᾶνι-ώδης, -ες (*εἶδος*), **1.** παράφρων, τρελός, σε Ξεν. **2.** αυτός που μοιάζει με τρελό, παλαβός, σε Θουκ.· *τὸ μανιῶδες*, τρέλα, σε Ευρ.

μάννᾶ, ἡ, εβραϊκή λέξη, το μάννα του ουρανού, μπουκιά, κόκκοι δημητριακών, η κολλώδης ουσία από τον καρπό του τροπικού δέντρου Ταμάρινδος· γενικά, φαγητό, τροφή, σε Κ.Δ.

μάννος, ὁ, Λατ. *monile*, κολλάρο.

μαννο-φόρος, -ον (*φέρω*), αυτός που φοράει κολλάρο, σε Θεόκρ.

μανός, -ή, -όν, Λατ. *ragus*· **I.** αυτός που έχει χαλαρή ύφανση, πορώδης, σε Πλάτ. κ.λπ. **II.** λιγοςτός, πενιχρός, σπάνιος, σε Ξεν. κ.λπ.· *ἐπίρρ.* -*νῶς*, *τοσοῦτω μανότερον*, τόσο το λιγότερο συχνό, στον ιδ.

μανότης, -ητος, ἡ, **I.** χαλαρότητα στην ύφανση, πορώδης επιφάνεια, σε Αριστ. **II.** πενιχρότητα, σπανιότητα, σε Πλάτ.

μαντεία, Ιων. -ηίη, ἡ, (*μαντεύομαι*)· **I.** προφητεύω, διαθέτω προφητικό χάρισμα, σε Ομηρ. Ὑμν.· το μέσον της προφητείας (π.χ. οϊωνός), σε Ηρόδ.· *αἶνιγμα μαντείας ἔδει*, η λύση του αινίγματος απαιτούσε προφητεία, χρησμό, σε Σοφ. **II.** *μαντεῖον* **II**, σε Τυρτ., Σοφ.

μαντείον, Ιων. και Επικ. **-ήϊον, τό**, μαντείο, χρησμός, δηλ. **I.** προφητική απάντηση, χρησιμοδοσία, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ., Αττ. **II.** τόπος όπου βρίσκεται το μαντείο, η έδρα του μαντείου, σε Ηρόδ., Αισχύλ. κ.λπ.

μαντείος, -α, -ον και **-ος, -ον**, Ιων. **-ήϊος, -η, -ον**, ποιητ. αντί *μαντικός*, χρησμάδης, προφητικός, σε Πίνδ., Αισχύλ. κ.λπ.· *μαντεῖος ἄναξ*, δηλ. ο Απόλλων, σε Ευρ.

μάντευμα, -ατος, τό, χρησμός, σε Πίνδ., Τραγ.

μαντεύομαι (μάντις), αποθ., μέλ. *-εύσομαι*, αόρ. *ἀ' ἔμαντευσάμην*, ποιητ. *μαντευσάμην*, ως Παθ., βλ. κατωτ. **III· I. 1.** προβλέπω διαισθητικά, προφητεύω, ερμηνεύω το μέλλον μέσω οiwωνών, σε Όμηρ. κ.λπ.· με σύστ. αιτ., *μαντεῖα μαντεύομαι*, σε Αισχύλ. **2.** γενικά, προβλέπω με τη διαίσθηση τα μελλούμενα, έχω προορατικό χάρισμα, οiwανοσκοπώ, προαισθάνομαι, κατέχω γνώση που δεν προέρχεται από εμπειρικά δεδομένα, έχω κάθε είδους προαίσθημα, σε Πλάτ. κ.λπ. **3.** λέγεται για ζώα, οσμίζομαι κάτι, σε Θεόκρ. **II.** συμβουλευομαι κάποιο μαντείο, ζητώ χρησμούς, σε Ηρόδ., Αττ.· *ταῦτα καὶ μαντεύομαι*, αυτό είναι το πρόβλημα για το οποίο ζητώ χρησμό, σε Ευρ. **III.** αόρ. *ἀ'* και Παθ. παρακ. με Παθ. σημασία, *ἔμαντεύθη*, δόθηκε χρησμός, σε Ηρόδ.· *τὰ μεμαντευμένα*, τα λόγια των χρησμών, στον ίδ.

μαντευτέον, ρημ. επίθ., ζήτημα για το οποίο πρέπει να δοθεί χρησμός, σε Ευρ.

μαντευτός, -ή, -όν, αυτός που έχει προλεχθεί μέσω χρησμού, σε Ευρ.· προδιαγεγραμμένος από χρησμό, σε Ξεν.

μαντήή, μαντήϊον, μαντήϊος, Ιων. αντί *μαντεία*, κ.λπ.

μάντιδουλεύει, κράση του *μη ἀντιδουλεύει*.

μαντικός, -ή, -όν, I. 1. αυτός που προέρχεται από ή αναφέρεται σε μάντη ή στην τέχνη του, προφητικός, χρησμάδης, στους Τραγ. **2.** *ἡ μαντικὴ τέχνη*, = *μαντεία*, ικανότητα για χρησιμοδοσία, προφητεία, σε Σοφ.· ομοίως, *ἡμαντικὴ* (χωρίς το *τέχνη*), σε Ηρόδ., Πλάτ. **II.** λέγεται για πρόσωπα, αυτός που έχει όψη προφήτη, οiwανοσκόπου, σε Πλάτ.· επίρρ. *-κῶς*, σε Αριστοφ.

μαντίπολέω, μέλ. *-ήσω*, προφητεύω, σε Αισχύλ.

μαντι-πόλος, -ον (πολέω), αυτός που βρίσκεται σε θεϊκή έκσταση, που έχει καταληφθεί από θεϊκή έμπνευση, σε Ευρ.

μάντις, ό, γεν. *-εως*, Ιων. *-ιος* και *-ηος*, κλητ. *μάντι*, δοτ. πληθ. *μάντεσι* (*μαίνομαι*)· **I. 1.** αυτός που δίνει χρησμούς, που προβλέπει τα μελλούμενα, προφήτης, σε Όμηρ., κ.λπ.· ως θηλ., η προφήτις, σε Τραγ., Θουκ. **2.** μεταφ., οiwανοσκόπος, προφήτης, σε Σοφ. **II.** είδος ακρίδας, σε Θεόκρ.

μαντοσύνη, ή (μάντις), η μαντική τέχνη, σε Ομήρ. Ιλ., Πίνδ.

μαντόσυνος, -η, -ον (μάντις), αυτός που δίνει χρησμούς, σε Ευρ.

μαντῶος, -α, -ον, = *μαντεῖος*, σε Ανθ.

μᾶνύω, Δωρ. αντί *μηνύω*.

μάομαι, συνηρ. *μῶμαι*, βλ. ***μάω I.**

μᾶπέειν, Επικ. απαρ. αόρ. β' του *μάρπτω*.

μᾶπολακτίσης, κράση του *μη ἀπολακτίσης*.

μᾶπολείπεσθαι, κράση του *μη ἀπολείπεσθαι*.

μᾶραгна[μᾶ], ή, μαστίγιο, πληγή, σε Αισχύλ., Ευρ. (άγν. προέλ.).

μᾶράθον[ᾶ], τό, το αρωματικό φυτό μᾶραθο, Λατ. *marathrum*, σε Δημ.

Μᾶράθων, -ῶνος, ό, Μαραθώνας, αρχαίος δήμος ανατολικά της Αττικής, που πιθανώς ονομάστηκε έτσι επειδή στην περιοχή ευδοκίμοιυσε το φυτό μᾶραθο, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ. κ.λπ.

Μᾶρᾶθωνο-μάχης[ᾶ], -ου, ὁ (μάχομαι), αυτός που πολέμησε στη μάχη του Μαραθώνα, μαραθωνομάχος, παροιμ. φράση για κάθε γενναίο παλαιό πολεμιστή, σε Αριστοφ.

μᾶραίνω, μέλ. *μᾶρᾶνῶ*, αόρ. *ἀ' ἐμάρᾶνα*· Παθ., μέλ. *μαρανήσομαι*, αόρ. *ἀ' ἐμαράνθην*, παρακ. *μεμάρασμαι* ἢ *-αμμαί*· **I.** σβήνω ἢ κατευνάζω πυρκαγιά, σε Ομηρ. Ὑμν. — Παθ., σβήνω σιγά σιγά, εξασθενίζω, λέγεται για πυρκαγιά. **II.** μεταφ., ὄψεις μαραίνω, εξασθενεί ἡ ὄραση των ματιῶν, σε Σοφ.· *νόσος μαραίνει με*, ἡ ασθένεια με καταβάλλει, με εξασθενίζει, σε Αισχύλ.· λέγεται για χρόνο, *πάντα χρόνος μαραίνει*, σε Σοφ. — Παθ., εξασθενίζω, κάμπτομαι, παρακμάζω, πέφτω σε μαρασμό, σε Ευρ., Θουκ.· *αἷμα μαραίνεται χερός*, σβήνει το αἷμα ἀπὸ το χέρι μου, σε Αισχύλ.· λέγεται για ποτάμι, αποξηραίνομαι, σε Ηρόδ.

μαράνάθά, συριακή ἔκφραση, ὁ Κύριος ἤκει (ο Κύριος φθάνει), σε Κ.Δ.

μαργαίνω (μάργος), μόνο στον ενεστ., μανιάζω, σε Ομήρ. Ιλ.

μαργᾶρίτης, [ῖ], -ου, ὁ, μαργαριτάρι, σε Θεόκρ. κ.λπ. (περσική λέξη).

μάργᾶρον, τό, = *μαργαρίτης*, σε Ανακρεόντ.

μαργάω (μάργος), χρησιμ. μόνο στη μτχ. *μαργῶν*, μαινόμενος, οργισμένος, σε Αισχύλ.· με απαρ., *μαργῶν ἴεναί*, εἶναι ἔτοιμος να τρελαθεῖ, σε Ευρ.

Μαργίτης[ῖ], -ου, ὁ, ο Μαργίτης, δηλ. ἕνας τρελός τύπος, ἥρωας ἐνὸς παρωδικοῦ, ηρωϊκοῦ ποιήματος, που αποδίδεται στον Όμηρο.

μαργόομαι, Παθ., *μαργαίνω*, σε Πίνδ., Αισχύλ.

μάργος, -η, -ον, και -ος, -ον, 1. αυτός που βρίσκεται σε ἔξαρση παραφροσύνης, Λατ. *furiosus*, *μάργε*, τρελέ! σε Ομήρ. Οδ.· ἔπειτα σε Πίνδ., Αισχύλ. κ.λπ. **2.** λέγεται για ὄρεξη, λαίμαργος, ἀκόρεστος, σε Ομήρ. Οδ., Ευρ. **3.** λάγνος, ασελγής, σε Θεόγν., Ευρ.

μαργοσύνη, ἡ, το ἐπόμε., σε Θεόγν.

μαργότης, -ητος, ἡ (μάργος)· **1.** μανιασμένο πάθος, σε Σοφ. **2.** ἀπληστία, σε Πλάτ. **3.** πόθος, σε Ευρ.

Μαρέη, Αττ. **Μάρεια, ἡ, I.** ἡ Μάρεια, πόλη της Κάτω Αιγύπτου, σε Ηρόδ., Θουκ. **II.** μια λίμνη κοντά στην πόλη, σε Στράβ.· κοινότερα καλούμενη **ἡΜαρεῶτις** (δηλ. λίμνη), στον ἰδ.· ἐπίσης ὁ **Μαρεώτης** (δηλ. οἶνος), στον ἰδ.

μάρη, ἡ, χέρι, σε Πίνδ.

Μαριανδυνοί, οἱ, λαός της Βιθυνίας, σε Ηρόδ. κ.λπ.· **Μαριανδυνός θρηνητήρ**, κάποιος που εκστομίζει ἕναν ἄγριο, βαρβαρικό θρήνο, σε Αισχύλ.· πρβλ. [Κίσσιος](#).

μᾶριλη[ῖ], ἡ, θράκα με ξυλοκάρβουνα, σε Αριστοφ.· *ἀπ' ὅπου, ὧ Μᾶριλάδη*, ὠ γιε της Καρβουνόσκονης! κωμικό ὄνομα ἐνὸς ἀνθρακωρύχου ἀπὸ τις Αχαρνές, στον ἰδ. (ἀγν. προέλ.).

μᾶριλο-πότης, -ου, ὁ ($\sqrt{ΠΟ}$, ρίζα κάποιων ἀπὸ τους χρόνους του *πίνω*), αυτός που καταπίνει καρβουνόσκονη, λέγεται για σιδερά, σε Ανθ.

μαρμαίρω, μόνο σε ενεστ. και παρατ., αστράφτω, σπινθηρίζω, λάμπω, λέγεται για ὄπλα, σε Ομήρ. Ιλ.· *ὄμματα μαρμαίροντα*, τα σπινθηροβόλα μάτια της Αφροδίτης, σε Ομήρ. Ιλ.· *νύκτα ἄστροισι μαρμαίρουσαν*, σε Αισχύλ.

μαρμάρεος[μᾶ], -α, -ον, I. αυτός που λάμπει, σπινθηροβολεῖ, ἀπαστράπτει, ἀκτινοβολεῖ, λέγεται για μέταλλα, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ.· ἐπίσης, *ἄλς μαρμαρέη*, ἀπαστράπτουσα θάλασσα, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** μαρμάρινος, σε Ανθ.

μαρμάρινος, [μᾶ], -η, -ον (μάρμαρος), κατασκευασμένος ἀπὸ μάρμαρο, σε Θεόκρ.

μαρμᾶρο-γλυφία, ἡ, σκάλισμα ἢ γλυπτική σε μάρμαρο, σε Στράβ.

μαρμᾶρόεις, -εσσα, -εν, = *μαρμάρεος*, σε Σοφ.

μάρμαρος, -ου, ό, I. κάθε πέτρωμα ή βράχος με κρυσταλλική δομή, που σπινθηροβολεί (*μαρμαίρει*) στο φως, σε Όμηρ., κ.λπ.· επίσης, *πέτρος μάρμαρος*, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** μάρμαρο, σε Στράβ.· μαρμάρινος επιτύμβιος λίθος, σε Θεόκρ.

μαρμαρῦγή, ή (μαρμαίρω), αυτό που αστράφτει, ακτινοβολεί, λέγεται για φως, σε Πλάτ.· λέγεται για κάθε γοργή κίνηση, *μαρμαρυγαί ποδῶν*, το γοργό σπίθισμα των ποδιών των χορευτών, σε Ομήρ. Οδ.

μαρμαρ-ωπός, -όν (ῶψ), αυτός που έχει σπινθηροβόλα μάτια, σε Ευρ.

μάρναμαι, Επικ. προστ. *μάρναο*, απαρ. *μάρνασθαι*, παρατ. *έμαρνάμην*, -αο, -ατο, Επικ. *μάρνατο*, γ' δυϊκ. *έμαρνάσθην*, πληθ. *έμαρνάμεσθα*, Επικ.

μαρνάμεθα, γ' πληθ. *μάρναντο*. **1.** αποθ., μόνο σε ενεστ. και παρατ., πολεμώ, μάχομαι, *τινι*, με ή εναντίον κάποιου, σε Ομήρ. Ιλ.· *έπί τινι*, στο ίδ.· *πρός τινα*, σε Ευρ. **2.** καυγαδίζω, λογομαχώ, σε Ομήρ. Ιλ. **3.** σε Πίνδ., συναγωνίζομαι, παλεύω, προσπαθώ σκληρά για το καλύτερο, σε Πίνδ.

μάρπτω, παρατ. *έμαρπτον*, μέλ. *μάρψω*, αόρ. *α' έμαρψα*, επίσης Επικ. τύποι, γ' πληθ. υποτ. *μάρπτησι*, ευκτ. αόρ. *β' μεμάποιεν*, απαρ. *μάπέειν*, μτχ. παρακ. *μεμαρπώς*, γ' ενικ. υπερσ. *μεμάρπει*, πιάνω, συλλαμβάνω, αρπάζω, *τινά*, σε Όμηρ. κ.λπ.· με γεν. διαιρ., *μάρπτω τινά ποδός*, πιάνω κάποιον από το πόδι, σε Σοφ., Ομήρ. Ιλ.· *ποσι μάρπτω τινά*, προφθάνω, συλλαμβάνω έναν φυγά, σε Ομήρ. Ιλ.· αλλά, *χθόνα μάρπτε ποδοῖν*, άγγιξε το έδαφος με τα πόδια του, στο ίδ.· μεταφ., *τόν ύπνον έμαρψε*, τον πήρε ο ύπνος, στο ίδ.· *γῆρας έμαρψε*, τον βρήκαν τα γηρατεία, σε Ομήρ. Οδ.· *εί σε μάρπει ψῆφος*, εάν το αποτέλεσμα της ψηφοφορίας σε καταδικάσει, σε Αισχύλ.· *άσκοποι πλάκες έμαρψαν*, αθέατα τμήματα εδάφους τον καταβρόχθισαν, σε Σοφ.

μάρσιπος, ό, σάκος, θύλακας, Λατ. *marsupium*, σε Ξεν.

Μάρτιος (δηλ. *μήν*), ό, Λατ. *Martius*, ο μήνας Μάρτιος, σε Πλούτ.

μάρτυρ, -ῦρος, ό και ή, Αιολ. αντί Αττ. *μάρτυς*.

μαρτυρέω (μάρτυς), αόρ. *α' έμαρτύρησα*, παρακ. *μεμαρτύρηκα* — Παθ. μέλ. *μαρτυρηθήσομαι*, επίσης *μαρτυρήσομαι*, με Παθ. σημασία, αόρ. *α' έμαρτυρήθην*, παρακ. *μεμαρτύρημαι*, **1.** είμαι μάρτυρας, δίνω μαρτυρία, καταθέτω αποδεικτικά στοιχεία, δίνω κατάθεση, σε Σιμων. κ.λπ.· με δοτ. προσ., καταθέτω μαρτυρία σε ή για χάρη κάποιου, σε Ηρόδ., Αττ.· *μαρτυρέει μοι τῆ γνώμη*, επιβεβαιώνει τη γνώμη μου, σε Ηρόδ. **2.** με αιτ. πράγμ., δίνω αποδεικτικά στοιχεία για κάτι, το πιστοποιώ, σε Σοφ., κ.λπ. **3.** με απαρ., καταθέτω ότι κάτι ισχύει, στον ίδ.· *τίς σοι μαρτυρήσει κλύειν;* ποιος θα δώσει μαρτυρία για σένα ότι άκουσε..., στον ίδ. **4.** με σύστ. αντ., *μαρτυρέω άκοήν*, επιβεβαιώνω μία φήμη, σε Δημ.· ομοίως στην Παθ. φωνή, *μαρτυρία μαρτυρηθείσαι*, στον ίδ. **5.** στην Παθ. επίσης απρόσ., *μαρτυρείται*, έχει δοθεί μια μαρτυρία, σε Πλάτ.· *οἶδα μαρτυρήσεσθαι*, ξέρω ότι θα δοθεί μαρτυρία, σε Ξεν.

μαρτύρημα[ῦ], -ατος, τό, μαρτυρία, κατάθεση, σε Ευρ.

μαρτυρία, ή, μαρτυρία, κατάθεση, ένδειξη, συχνά στον πληθ., σε Ομήρ. Οδ.· *μαρτυριῶν άπέχεσθαι*, αρνούμαι να δώσω κατάθεση, σε Αριστοφ.

μαρτύριον[ῦ], τό, μαρτυρία, απόδειξη, σε Ηρόδ. κ.λπ.· *μαρτύρια παρέχεσθαι*, φέρνω στο φως τεκμήρια, στον ίδ.· *μαρτύριον δέ...*, ακολουθ. από το γάρ, ιδού η απόδειξη, δηλαδή..., στον ίδ., σε Θουκ. κ.λπ.

μαρτύρομαι[ῦ] (μάρτυς), μέλ. *μαρτύροῦμαι*, αόρ. *α' έμαρτύράμην*, **1.** αποθ., καλώ ως μάρτυρα, επικαλούμαι, σε Σοφ., Ευρ., κ.λπ.· με μτχ., *μαρτύρομαι τυπτόμενος*, σε καλώ να καταθέσεις ότι με χτύπησαν, σε Αριστοφ. **2.** με αιτ. πράγμ., καλώ κάποιον να δώσει κατάθεση για ένα ζήτημα, σε Ηρόδ.,

Αριστοφ. **3.** διαμαρτύρομαι, επιβεβαιώνω με ειλικρίνεια, *μαρτύρομαι ὅτι...*, σε Αριστοφ. κ.λπ.· αμτβ., *μαρτύρομαι*, διαμαρτύρομαι, στον ίδ., σε Θουκ.

μάρτυρος, ὁ, αρχ. Επικ. τύπος αντί *μάρτυς*, σε Όμηρ.

μάρτυς, ὁ, επίσης **ἦ**, γεν. *μάρτυρος*, αιτ. -ῦρα κ.λπ., τύπος προερχόμενος από το *μάρτυρ*, αλλά επιπλέον αιτ. *μάρτυν*, με δοτ. πληθ. *μάρτυσι*· μάρτυρας (ο, η), σε Ησίοδ., Θέογν.· *μάρτυρα θέσθαι τινά*, σε Ευρ.· *μάρτυρας θεοὺς ποιεῖσθαι*, σε Θουκ.· *μάρτυρι χρῆσθαι τινι*, σε Αριστ.· *μάρτυρας παρέχεσθαι*, παρουσιάζω μάρτυρες, σε Πλάτ. κ.λπ.· ομοίως, *μάρτυρας παριστάναι*, σε Ξεν.

μάρυκαομαι, μάρυκημα, τό, Δωρ. αντί *μηρυκ-*.

μάρυομαι, Δωρ. αντί *μηρύομαι*.

μάρψαι, απαρ. αόρ. α΄ του *μάρπτω*.

μάσάομαι (μάσσω), μέλ. -ήσομαι, αποθ., μασώ, σε Αριστοφ.

μάσασθαι, βλ. [ἐπι-μαΐομαι](#).

μάσδα, μασδός, Δωρ. αντί *μᾶζα, μαζός*.

μάσθλης, -ητος, ὁ, = *ίμάσθλη*, δερμάτινη λωρίδα, είδος δερμάτινου σανδαλιού, σε Σοφ.· μεταφ., πολυμήχανος απατεώνας, σε Αριστοφ.

μασθός, μεταγεν. τύπος τοῦ *μαστός*.

μασί, Δωρ. αντί *μησί*, δοτ. πληθ. του *μήν*.

μάσομαι, πρόκειται να αγγίζω, μέλ. του ***μάω II**.

Μασσαλία, ἦ, Λατ. Massilia, Marseilles, σε Θουκ. κ.λπ.· Marseillais ήταν

Μασσαλιῶται ἢ -ῆται, οἱ, σε Δημ.

μάσσω, Αττ. **μάττω**, μέλ. *μάζω*, αόρ. α΄ *ἔμαξα*, παρακ. *μέμᾶχα* — Παθ. αόρ. β΄ *ἐμάγην*, παρακ. *μέμαγμα* (από √*ΜΑΓ*, απ' όπου *μάγ-σω*), **I**. κυρίως, πιάνω, αγγίζω, σε κείμενα των Μεσαιωνικών χρόνων, σε Ανθ. **II**. εργαζομαι με τα χέρια, ζυμώνω ζύμη για τηγανίτα, Λατ. *pinso*, σε κείμενα Μεσαιωνικών χρόνων, σε Ηρόδ., Αριστοφ.· μεταφ., *μάττειν ἐπινοίας*, σε Αριστοφ. — Παθ., *μᾶζα ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένη*, στον ίδ.· *σῆτος μεμαγμένος*, ζύμη που έχει ήδη ζυμωθεί, σε Θουκ.

μάσσων, ὁ και **ἦ**, ουδ. *μᾶσσον*, γεν. *μάσσονος*, ανώμ. συγκρ. του *μακρός* ή του *μέγας*, μακρότερος, μεγαλύτερος, σε Ομήρ. Οδ.· *μάσσον' ἦ ὡς ἰδέμεν*, μεγαλύτερος απ' ότι θα μπορούσε να δει κάποιος, σε Πίνδ.· *τὰ μάσσω*, τα περισσότερα, σε Αισχύλ.

μάσταξ, -ᾶκος, ἦ, (**μασάομαι**),· **I**. ὄργανο με το οποίο μασά κάποιος, στόμα, σε Ομήρ. Οδ. **II**. αυτό που μασιέται, μπουκιά, μπουκίτσα, σε Ομήρ. Ϊλ., Θεόκρ.

μαστᾶρύζω, μόνο σε ενεστ., μουρμουρίζω, λέγεται για ηλικιωμένο άνθρωπο, σε Αριστοφ. (ηχομιμ. λέξη).

μαστευτής, -οῦ, ὁ, = *μαστήρ*, σε Ξεν.

μαστεύω (*μάω)· ποιητ. απαρ. *μαστεύεμεν*, ποιητ. αόρ. α΄ *μάστευσα*. **1**. όπως το *ματεύω*, αναζητώ, ερευνώ, σε Ευρ. **2**. με αιτ., ψάχνω κάτι ή ερευνώ για κάτι· *κετεύω*, έχω ανάγκη, σε Πίνδ., Αισχύλ., Ξεν. **3**. με απαρ., ζητώ, προσπαθώ να κάνω κάτι, σε Πίνδ., Ευρ., Ξεν.

μαστήρ, -ῆρος, ὁ (***μάω**), αυτός που ψάχνει, ερευνητής, αυτός που αναζητεί κάτι, *τινος*, σε Σοφ., Ευρ.

μαστιάω, = *μαστιζώ*, μόνο στην Επικ. *μαστιόων*, σε Ησίοδ.

μαστιγίας, -ου, ὁ (**μάστιξ**), αυτός που θέλει συνεχῶς μαστίγωμα, τιποτένιος σκλάβος, ελεεινός απατεώνας, Λατ. *verbero*, σε Αριστοφ., Πλάτ.

μαστιγο-φόρος, ὁ (**φέρω**), αυτός που κρατά μαστίγιο, είδος αστυνομικού, σε Θουκ.

*μαστιγῶω, ευκτ. μαστιγοίην, μέλ. -ώσω, αόρ. α' ἐμαστίγωσα — Μέσ., μέλ.
μαστιγώσομαι με Παθ. σημασία· μαστιγώνω, ραβδίζω, σε Ηρόδ., Πλάτ.*